

Berettigelsen gives til de enkelte Stationsbyer. Der er fra nogle Sider blevet sagt, at det er jo ogsaa forsøgt gennem tidligere Affattelser af Lovforslaget at sætte en Grænse ved 2,000 Indbyggere og bymæssig Bebyggelse. Jeg mener ikke, en saadan skematisk Grænse, der skal passe paa alle Tilfælde, er den rette. Jeg mener, det rette er at tage Hensyn til de foreliggende Forhold i hvert enkelt Tilfælde mellem Købstaden, Oplandet og Stationsbyen og derefter at træffe sin Afgørelse, idet jeg altsaa principmæssigt giver den højtærede Handelsminister Tilslutning til, at Stationsbyerne er ligestillede med Købstæderne.

Dernæst gaar jeg over til Forholdet mellem den udenlandsboende og den indenlandsboende rejsende. Det er et af de Punkter, som jeg før betegnede som Haardknuder. Det er jo saaledes, at visse Handelsstraktater paa Forhaand hindrer i at udelukke Udlændinge fra at opnaa samme Stilling i saa Henseende som Indlændinge. Paa den anden Side er det jo et almindeligt Ønske og et rimeligt Ønske, at den danske Mand, der betaler Skatter o. s. v. og repræsenterer en udenlandsk Producent, faar et Forspring fremfor den Udlænding, der ikke paa en saadan Maade er knyttet til Landet. Mellemandelens Provision vilde derved blive hos en Mand, der er nærmere berettiget til den end udenlandske Mænd. Det forekommer mig, at den højtærede Handelsminister, som ogsaa tidligere Talere har sagt, har grebet det rette ved ikke at tale om danske Mænd og Udlændinge, men ved at tale om de i Landet bosatte, der dels ved Borgerskab og Næringsbevis, hvortil vi jo banede Vejen ved Lovens i Fjor, og dels ved Skatteerlæggelse har vist sig at være knyttede til dette Land, og ved, at disse bliver ligestillede og i Forening faar et Forspring fremfor dem, der ikke paa denne Maade er knyttede til Danmark. Traktatforpligtelser hindrer paa intet Punkt dette, og en mere fuldstændig Ligestilling imellem Udlændinge og Danske kan man jo ikke ret vel tænke sig, naar der overhovedet skal være Tale om en Forskel mellem Ind- og Udland.

Men saa kommer jeg til det store, ja, det alt overvejende Spørgsmaal, nemlig hvorvidt vi overhovedet skal og bør rykke Udlandet saa nær ind paa Livet af dansk Forretningsliv, som dette Lovforslag gør. Vi skal se det ganske aabent i Øjnene, og vi skal erindre, at Hamborg herefter vil komme i direkte Forbindelse som Hovedleverandør

med Jylland og med en stor Del af Fyn, og at Berlin paa samme Maade vil komme i direkte Forbindelse som Hovedleverandør med Falster og Lolland og delvis med Sydsjælland. Vi kan her maaske have Anledning til at mindes nogle Ord, som den højtærede Finansminister sagde i en anden Forbindelse forleden Dag: „Sid mig nær, men sid ikke Laaret af mig“.

Der er fra nogle Sider ved tidligere Lejligheder sagt, at det er overhovedet urigtigt at ordne dette Forhold principielt og fuldstændigt, forinden vi har faaet vore Handelstraktatforhold med Udlandet i Orden. Jeg er kun delvis enig i denne Betragtning. Der er i alle Tilfælde et Omraade, hvor det forekommer mig ganske urimeligt at vente i saa Henseende, indtil Traktatforhandlingerne har fundet Sted. Det er med Hensyn til alt det, som man kunde kalde Forsinkelser, Formaliteter, Forhaling og Omstændelighed. Alt det, som vi ikke i vort eget Land overfor os selv finder berettiget, hvor der er Tale om Trafikforhold, kan vi ikke undlade at ordne, og om det kan vi ikke sige til Udlandet: „Ja, hvis I vil give noget for det, vil vi ordne det.“ Saaledes kan en Stat og navnlig en Stat, som selv har overtaget Trafikforholdene, ikke stille sig. Den danske Stat har overtaget ved de væsentligste Jernbanelinier, ad Færgevej og ved Dampskibe Trafikken, ogsaa Trafikken med Udlandet. Staten har saaledes Trafikforpligtelser, og disse maa absolut gaa ud paa at fremme og ikke at hemme. Jeg har i en anden Forbindelse i denne Vinters Forløb haft Anledning til i selve Lovens Hule, nemlig i Handels- og Kontoristforeningen, at gøre opmærksom paa dette paa et Omraade, hvor jeg selv har haft nogen Indflydelse paa Udviklingen, og som jeg skal tillade mig at fremdrage for at forklare, hvad jeg mener. Udenlandsk Postgods bringes i Øjeblikket Adressaterne i Hænde i København og Aarhus paa en Maade, der i Retning af Ekspedited, Billighed og direkte Façon staar forrest i Europa. Der er med stor Bekostning baade af Trafikvæsenet, Postvæsenet og Toldvæsenet i Løbet af den sidste halve Snes Aar gjort alt, hvad der kunde gøres, for at fremme disse Forhold. I de sidste Par Aar, og navnlig i det sidste halvandet Aar, efterhaanden som Forholdene er blevet forbedret, er der nu fra forskellige Provinskøbmænd sket Henvendelser, der siger: Berlin ligger nu vore Kunder i den nærmeste Omegn nærmere, end vi selv gør; saaledes som baade Post- og Toldvæ-